

Српска православна црква и њени верници 15. фебруара славе Сретење Господње, празник којим се слави увођење Исуса у Јерусалимски храм, што симболише сусрет Бога са својим народом, односно Црквом коју представља Симеон Богопримац. Према канону Српске православне цркве сврстан је у ред Господњих, али и Богородичиних празника, јер се на тај дан истовремено велича и чистота Богородице, коју је првосвештеник Захарије, отац Јована Крститеља, увео у Јерусалимски храм на место одређено за девојке. Сретење Господње слави се четрдесет дана по Божићу, и један је од најсвечанијих догађаја и на литургији, у једној од најлепших православних молитви, изговарају се речи праведног Симеона Богоносца, који изговара са Исусом у наручју: “Отпусти сад раба твојега Господе, јер видеше очи моје спасење твоје...” Наиме, по Мојсијевом закону, жена се након порога сматрала “нечистом” четрдесет дана после чега је морала да иде у храм, да принесе жртву, јагње од годину дана, да би се очистила од греха. Када је Исусу било четрдесет дана Марија је са Јосифом и малим Исусом из Витлејема дошла у Јерусалим, у храм Божји и принела на жртву само два голуба, зато што су били сиромашни. У храму је побожни старац Симеон, коме је Бог обећао да неће умрети док не види свог Спаситеља, познао обећаног Месију, благословио га и захвалио Богу што му је омогућио да га види.

Овај догађај описан је у јеванђељима где се међу сведоцима помиње и Ана, кћи Фануилова, која је присуствовала Сретењу Господњем, и потом објавила становницима Јерусалима да је “коначно стигао онај који је одавно најављиван и очекиван”. Предање каже, како су фарисеји обавестили цара Ирода о догађају у храму и да је овај, уверен да је то цар кога су најавили мудраци са Истока, наредио да убију Исуса. Међутим, према упутствима Анђела Божјег, Јосиф је добио у сну заповест да носи Исуса у Мисир (Египат), и света породица, пошто је у храму обавила све по закону господњем, отишла у Галилеју, у град Назарет, па одатле се склонила у Мисир.

Дан Сретења се славио од самог почетка, али је утаначен 544. године за време цара Јустинијана, када је харала епидемија куге и за три месеца, почев од октобра 543 однела 10.000 живота, а земљотрес у Антиохији оставио за собом велику пустош. У та страшна и погубна времена, неком од богоугодних људи би откривено да треба установити да се Сретење Господње празнује као и други празници, Господњи и Богородичини. И када дође Сретење Господње, и отпразноваше га са свеноћним

бдењем и крстоносном литијом, одмах тог дана престаде помор и земљотрес се стиша. Сретење је јако важно у српској традицији. За тај дан се везује неколико важних догађаја из историје Србије. Године 1804. на овај дан је вожд Ђорђе Петровић подигао у Орашцу Први српски устанак. Године 1835. у Крагујевцу је проглашен први Устав Кнежевине Србије, познат као Сретењски устав, Србија на овај дан слави Дан државности (који се обележава од 2002. године), а Војска Србије обележава Дан Војске Србије.

У нашем народу постоји веровање да се на Сретење срећу зима и лето и поздрављају се речима: "Ти мени дајеш голе и босе људе, а ја теби обучене", казује зима лету, а ово одговара: "Истина, али се мени много више радују него теби". Од тог дана више не може бити онаква студен као пре њега. На Сретење мечка први пут излази из своје јазбине. Ако осване сунчан дан, а медведи по изласку из јазбине угледају своју сенку, уплашени, враћају се и настављају зимски сан наредних шест недеља, колико ће зима, по том веровању, још трајати. А ако медведи по изласку из јазбине не виде своју сенку, упути се у шуму да траже храну, наговештавајући тиме лепо време.